

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV 305/23	Ka
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z 28 lutego 2023 roku sygn. akt II K 164/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
1	- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a wyrażający się w przekroczeniu przez	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez zdeprecjonowanie przy ustalaniu stanu faktycznego istotnych dowodów świadczących na niekorzyść oskarżonego w postaci zeznań świadków m.in. E. K. małoletniego T. K. pozbawienie ich przymiotu prawdziwości i istotności dla rozstrzygnięcia sprawy i tym samym niewłaściwą ocenę materiału dowodowego sprawy i ukształtowanie przekonania Sądu na podstawie wybranych a nie wszystkich dowodów, ocenianych dowolnie a nie swobodnie z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu podczas gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego prowadzą do odmiennego wniosku;

	<p>- obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a mianowicie art. 201 kpk polegającą na uznaniu opinii psychologicznej dot. T. K. dopuszczonej na etapie postępowania przygotowawczego jako niepełnej w zakresie w jakim nie stoi ona w sprzeczności z opinią sporządzoną przez Zespół (...) w P. (...) dopuszczonej w postępowaniu cywilnym -w sprawie rozwodowej podczas gdy zakres, cel oraz zastosowane metody badawcze przedmiotowych opinii są odmienne jak i wnioski tych ze opinii są odmienne w swej istocie, dlatego też Sąd winien wezwać ponownie tego samego biegłego lub powołać innego;</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia</p>			

może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie podnosi się jednak, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie

może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż zebrany materiał dowodowy jest niewystarczający do tego aby przypisać sprawstwo

oskarżonemu G. K.
(1).

Sąd Rejonowy w
Opocznie trafnie
doszedł do wniosku,
że w sprawie
brak jest danych
dostatecznie
uzasadniających
podejrzanie
popelnienia przez
oskarżonego
zarzuconego mu
czynu. G. K. (1) nie
przyznał się bowiem
do postawionego
mu zarzutu, a
żadne inne dowody
przeprowadzone w
sprawie nie
wskazywały w
wystarczającym
stopniu na jego
sprawstwo.

Sąd I instancji
dokonując oceny
dowodów i
sporządzając
uzasadnienie nie
naruszył art. 7 kpk.
Przeprowadzona
ocena materiału
dowodowego oraz
wnioski
wyprowadzone z
poczynionych
ustaleń mieszczą
się w granicach
swobodnej oceny
dowodów, gdyż
pozostają w zgodzie
z zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego. Apelacja
prokuratora

natomiast stanowi w istocie rzeczy jedynie gołosłowną polemikę z ustaleniami sądu rejonowego, gdyż nie wskazuje jakich konkretnie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego miał się dopuścić Sąd I instancji w dokonanej ocenie i tym samym podnoszony zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniu autora apelacji, Sąd w istocie rzeczy nie zakwestionował którejkolwiek z opinii biegłych, lecz posługując się zasadami doświadczenia zawodowego, życiowego oraz zasadami logiki i swobodnej oceny dowodów wyciągnął prawidłowe wnioski z całokształtu materiału dowodowego zachowując przy tym dalece idącą autonomię.

Przedmiotem czynności i opinii biegłego nie może być przecież ocena wiarygodności zeznań, czyli ocena, na ile zdarzenia odpowiadają

rzeczywistemu
przebiegowi
zeznania. Zgodnie
ze słusznym
stanowiskiem
judykatury
zadaniem biegłego
psychologa jest
przedstawienie
(ewentualnie po
przeprowadzeniu
badań) opinii co do
osobowości świadka,
zdolności
postrzegania lub
odtworzenia
sposobów – art.
192 § 2 kpk (wyr.
SA w Krakowie z
15.1.2003 r., II AKA
360/02, KZS 2003,
Nr 3, poz. 50;
wyr. SA w Lublinie
z 4.7.2000 r., II
AKa 86/00, OSProk.
i Pr. 2001, Nr
6, poz. 26; wyr.
SA w Katowicach
z 12.5.2005 r., II
AKa 303/04, KZS
2005, Nr 12, poz. 59;
post. SN z 5.5.2006
r., V KK 387/05,
OSNwSK 2006, Nr
1, poz. 967; wyr.
SA w Warszawie z
18.6.2012 r., II AKA
179/12, Legalis; wyr.
SA w Krakowie z
18.10.2012 r., II AKA
152/12, Legalis; wyr.
SA w Krakowie z
21.10.2014 r., II AKA
149/14, KZS 2014,
Nr 12, poz. 48).

Prokurator w
złożonej apelacji
zdaje się natomiast
traktować opinię

psychologiczną jako swoisty wyznacznik wiarygodności zeznań T. K. i przyjmuje, że skoro biegła G. M. uznała, że jego relacje wpisują się kryteria wiarygodności psychologicznej i mogą być traktowane jako pełnowartościowy materiał dowodowy, to odmówienie im wiary staje równoznaczne z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów.

Powyższe stanowisko nie zasługuje na uznanie, gdyż ostateczna ocena zeznań świadka należy zawsze do organu procesowego i w spełnieniu tej roli biegły nie może i nie powinien go wyřęcać.

Sąd I instancji dysponował opinią biegłej psycholog G. M., która wydała ją w oparciu o udział w przesłuchaniu T. K. oraz analizę akt sprawy (k. 73-75). Ponadto do akt złożona została opinia Opiniodawczego Zespołu (...) przy Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim

wydana w sprawie z powództwa G. K. (1) przeciwko E. K. o rozwód, która z kolei została wydana w oparciu o specjalistyczne badania psychologiczne, analizę akt sprawy rozwodowej, wywiad, rozmowę kierowaną, obserwację oraz metody (...) oraz (...) (por. k. 136 - 147).

Z powyższego zestawienia już na pierwszy rzut oka wynika, że zakres zastosowanych metod badawczych w przypadku opinii (...) jest niewspółmiernie szerszy niż to na czym opierała się biegła G. M.. Uwzględnienie zatem informacji wynikających z opinii Opiniodawczego Zespołu (...) w ocenie zeznań T. K. było jak najbardziej uprawnione. Jednocześnie jednak wcale nie oznaczało to, że spełniona została dyspozycja art. 201 kpk. Obydwie przecież opinie zostały sporządzone na użytek dwóch całkowicie odrębnych

postępowań i zgromadzonych w nich dowodów. I o ile w postępowaniu karnym skupić się należało na stanie psychicznym świadka, jego rozwoju umysłowym i zdolności do postrzegania oraz odtwarzania postrzeżeń, to dla postępowania cywilnego kluczowe znaczenie miały relacje wewnątrzrodzinne i predyspozycje opiekuńcze rodziców małoletnich. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnej sprzeczności pomiędzy konstatacją biegłej z postępowania przygotowawczego o psychologicznej wiarygodności zeznań T. K., a wnioskami wysnutymi przez biegłych z Opiniodawczego Zespołu (...). Fakt bowiem, że świadek może być wiarygodny z psychologicznego punktu widzenia wcale nie musi oznaczać, iż jego relacje mogą nie polegać na prawdzie z zupełnie innych przyczyn (np. silnej identyfikacji

małoletniego z
matką).

Reasumując
powyższe, zdaniem
sądu okręgowego
tryb określony w
art. 201 kpk nie
miał zastosowania
w niniejszej sprawie
albowiem
przytoczone opinie,
w istocie rzeczy
nie są rozbieżne.

Odmienność
bowiem ich
przedmiotów oraz
materia na której
się opierały, a także
metody badawcze,
które zastosowano
przy ich
opracowywaniu nie
pozwalają na
wyprowadzenie
wniosku o ich
zewnątrznej
sprzeczności. Co
więcej, orzecznictwo
nawet dopuszcza
sytuację, że opinia
biegłego (zespołu
biegłych) nie ulega
dyskwalifikacji tylko
z racji tego,
iż w innym
postępowaniu inni
biegłi, dysponując
tymi samymi
informacjami,
wydali opinię
odmienną w swej
treści. Okoliczność
taka bowiem nie
w każdym wypadku
warunkuje
postąpienie zgodnie
z dyspozycją zawartą
w art. 201 kpk (por.
postanowienie Sądu

Najwyższego - Izba
Karna z dnia 5
lutego 2020 r. IV KK
667/18).

Ponadto zdaje się,
że nawet sam
prokurator nie
uważał za stosowne,
aby zapoznawać
biegłą G. M. z
opinią (...) i
„dosłuchiwać” ją.
Argumenty przecież
dotyczące tego do
jakich wniosków
doszli specjaliści
z Opiniodawczego
Zespołu (...) były
już podnoszone
przez oskarżonego w
wyjaśnieniach, które
składał jeszcze na
etapie dochodzenia
przed prokuratorem
(por. k. 130 -
135). Pomimo tego
jednak oskarżyciel
publiczny nie uważał
za stosowne
zasięganie dowodu z
opinii
uzupełniającej.

Okoliczności
podniesione przez
oskarżonego w
wyjaśnieniach oraz
wynikające z opinii
sporządzonej na
potrzeby
postępowania o
rozwód były na
tyle doniosłe i
istotne, że w sposób
uprawniony zostały
uwzględnione przez
Sąd a quo przy
ocenie materiału
dowodowego.

Ponadto jednak, podkreślić należy, iż T. K. w swoich zeznaniach popadał w sprzeczności. Z jednej strony twierdził, że oskarżony bije jego oraz braci, a z drugiej za chwile podawał, iż tak naprawdę nie widział, czy G. K. (2) bił K. i K. K. oraz czy w ogóle ich bił, gdyż żaden z braci świadka się mu na ten temat nie żalił. (por. k. 67-68).

Obszerna argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zasługuje na całkowitą aprobatę. Sąd odwoławczy w pełni podziela i się do niej przyłącza, a ze względów ekonomiki nie będzie jej powtarzał. Toczące się równoległe postępowanie rozwodowe słusznie wzbudziło czujność w ocenie przedstawionych Sądowi I instancji dowodów i potwierdziło, że w takich sytuacjach małoletni bardzo często są poddawani manipulacji ze strony rodziców (w tym przypadku matki) oraz wikłani w imię

partykularnych interesów w konflikt małżeński. W takich sytuacjach natomiast należy wyjątkowo wnikliwie oraz krytycznie oceniać przedstawiane dowody, gdyż niejednokrotnie postępowanie karne staje się „elementem gry” pomiędzy skonfliktowanymi małżonkami.

Zgodnie z obowiązującą w procesie karnym zasadą domniemania niewinności, zawartą w art. 5 § 1 kpk

oskarżony w procesie karnym jest niewinny dotąd dopóki wina nie zostanie mu udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem, przy czym obalenie zasady domniemania niewinności może nastąpić jedynie w drodze prawomocnego wyroku. Z zasady tej wynika szereg konsekwencji procesowych, przede wszystkim rozkład ciężaru dowodu, a podstawowym jej skutkiem jest

wymaganie, aby ten, kto zarzuca oskarżonemu przestępstwo, musiał je udowodnić. Zatem obowiązek ten ciąży głównie na oskarżycielu, który winien wnieść akt oskarżenia z materiałem dowodowym umożliwiającym rozpoznanie sprawy. Zasada ta jest ściśle związana z zasadą in dubio pro reo zawartą w art. 5 § 2 kpk, która wprost nakazuje rozstrzygać niedające się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, co oznacza nie mniej, ni więcej, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne i wolne od wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 r. , V KKN 362/97, OS Prok. i Pr. 1999, Nr 7-8, poz. 11), a zatem konieczne jest udowodnienie sprawcy wypełnienia znamion zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych zarzucanego mu czynu i przyjętej kwalifikacji prawnej. W niniejszej sprawie natomiast w pełni zgodzić się należy z

<p>sądem I instancji, że oskarżyciel nie przedstawił dowodów, które w sposób całkowity i pewny udowodniałyby winę oskarżonemu. Ocena zaś dowodów, która doprowadziła Sąd do tego wniosku i poczynione na jej podstawie uwstalenia pozostają pod ochroną art. 7 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie.</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się niezasadne, to wniosek również był nieuprawniony.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		

1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Uniewinnienie oskarżonego G. K. (1) od zarzucanego mu czynu.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Podniesione w apelacji zarzuty nie zostały potwierdzone w postępowaniu apelacyjnym, a nadto sąd odwoławczy nie stwierdził także okoliczności prowadzących do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego orzeczenia z urzędu poza granicami		

środka odwoławczego.			
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2 3	<p>O wysokości zwrotu wydatków poniesionych przez oskarżonego z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy na etapie postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).</p> <p>Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego G. K. (1) od zarzucanego mu czynu, w sprawie z oskarżenia publicznego, kosztami procesu związanymi z postępowaniem odwoławczym obciążony został Skarb Państwa na zasadzie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana